

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὁ πατήρ ΕΣΤΕΒΑΝ καὶ ὁ ῥηθείς.

(Ὁ πατήρ Ἐστεβάν, ὡς ἄνθρωπος 40 ἕως 42 ἐτῶν, κρατῶν ἐν χερσὶ τὸ εὐχολογίδιον του, εἰσέρχεται ἀπὸ τοῦ μέρους ἀντιθέτου πρὸς ἐκεῖνο, ὅπου εὐρίσκειται ἀκόμη ὁ πατήρ Φερνάνδος.)

Π. ΕΣΤ. Φερνάνδε!

Π. ΦΕΡ. (σπεύδων πρὸς αὐτόν) Τί τρέι, φίλε μου; Μοὶ φαίνεται ἀνύσυχος.

Π. ΕΣΤ. (χαμηλοφώνως) Ἄκουσον. Ὁ κηπουρὸς μὲς μὴ εὐρῶν σε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ κελλίον σου καὶ συναντήτης με μὲ παρεκάλεσε νὰ σοὶ ἐγγχειρίσω ταύτην τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἐκόμισεν ἐξ Ἀνδραλουσίαι. (τῷ τὴν ἐγγχειρίζει, ἀλλὰ θέλοντος τοῦ πατρὸς Φερνάνδου νὰ τὴν ἀραιοῖ ἄμεσως, οὗτος τὸν ἐμποδίζει) Μὴ ἐδῶ, μὴ ἐδῶ! Βίβλε την εἰς τὸ θυλάκιόν σου· ἄλλου δύνεται νὰ τὴν ἀναγνώσῃς· ἀσφαλτέστερον καὶ νὰ μοὶ διακρινώσῃς τὸ περιεχόμενόν της.

Π. ΦΕΡ. Ἀλλὰ τίς εἶναι; . .

Π. ΕΣΤ. Ὁ Βερνάνδος, ὅστις ἀπόψε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ ταξιδίου του, τὴν ἔλαβεν ἐν Κορδοῇ ἀπὸ τινος, ὅστις ὠναμάζετο συγγενῆς σου, ἐνῶ σὺ, καθ' ὅσον ἠξεύρεις, δὲν ἔχεις πλέον κανένα, καὶ τῷ ἔδιδες τὴν ἐπιστολὴν ὡς ὑπ' αὐτοῦ γραφείαν, ἐπιφορτίζων αὐτόν νὰ σοὶ συστήσῃ μεγάλην περὶ τὴν υγείαν σου προσοχήν.

Π. ΦΕΡ. Λοιπόν; . .

Π. ΕΣΤ. Ὁ χαρκατιέρ τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι θεδικίως τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν πατρὸς Δομίγγου.

Π. ΦΕΡ. Τοῦ πατρὸς Δομίγγου; Ἀλλ' οὗτος, δαμάς γράφει, στέλλει πάντοτε κατ' εὐθείαν τὰς ἐπιστολάς του· (ἐκβάλλει τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολὴν, παρατηρῶν προσεκτικῶς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ φαίνεται συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς Ἐστεβάν).

Π. ΕΣΤ. Αὕτη ἡ νέα προφύλαξις μὲ ἐμβάλλει εἰς ὑπνοίαις. Ἰποπεύομαι κακὰς εἰδήσεις. Φοβοῦμαι πολὺ ἐκεῖνον τὸν πανούργον καὶ θηριώδη Φίλιππον. Οὗτος ἀπὸ τοῦδε προμηνύει ὅτι θὰ ὑπερβῇ τὸν

πατέρα κατὰ τὴν μοχθηρίαν.

Π. ΦΕΡ. (πικρῶς μειδιῶν) Ἐν, ὡς ἐλπίζω, μάλιστα ἐνδομύχως πιστεύω, οἱ συνάδελφοί μου, ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοί, διατηρηθῶσι πιστοὶ καὶ δραστήριοι, ἡμεῖς δὲ καταστῶμεν ἀρκετὰ ἐπίφοβοι εἰς τὴν νεκρὰν ἐκείνην ὕκιναν.

Π. ΕΣΤ. Ἀμήν. Τώρα πρέπει νὰ χωρισθῶμεν πρὶν ἢ οἱ ἄχρηστοι οὗτοι καλλίγρηροι καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀφωριμένος ἡγούμενος μᾶς ἴδωσι συνομιλοῦντας κρυφίως. Ἡ μετὰ τὸν ἡμῶν οἰκειότης παρεστῆθη ἤδη πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐκ τούτου ἡμῶν ἐπιβλέπουσιν ἐκκρίσιν ἡμῶν διέβηκα.

Π. ΦΕΡ. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ τοὺς ἀφωρισμένους. Σὺ γνωρίζεις, Ἐστεβάν, τὸν χαρκατιέρά μου.

Π. ΕΣΤ. (κατηφῶς ἀστεινόμενος) Τὸ ὅποιον θεδικίως δὲν διακρίνει ὑπερβάλλοντα σύνεσις. Πρόσεχε, φίλε μου! Οἱ ὑποκριταὶ εἶναι χειρότεροι τοῦ Διαβόλου, ὅστις, κατὰ φαίνεται, δὲν ἐδίστασε ποτὲ νὰ δειχθῇ ὁποῖος εἶναι πράγματι. Ἡ ἀπειροκαψίχη, ἡ τοσοῦτον συνήθης εἰς τοὺς ἀγαθούς, παρέχει εἰς τοὺς μοχθηροὺς τὸ φονικώτερον ὕπλον. (ἀμφότεροι ἀπέρχονται ἐξ ἀντιθέτων μερῶν).

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΑΙΔΩΣ.

*Agüeroṭeui tḗ seimḗ neáridi ***

Ἀφαιρέσατε ἀπὸ τοῦ βόδου τὴν δραστικότητα καὶ τὸ ζωηρὸν τοῦ χρώματός, ἀπὸ τοῦ κρίνου τὴν λευκότητα, ἀπὸ τῆς ἰάσμου, τὴν ἡδυτάτην εὐωδίαν, ἀπὸ τοῦ ἴου τὴν ταπεινότητα, ἀπὸ τῶν ἀστέρων τὸ ὑποπνέον τῶν ἀκτίνων, τὸ μυστήριον τῆς μελαγχολίας ἀπὸ τῆς ἐσρινῆς νυκτός, καὶ τὸ βόδον, τὸ κρίνον, ἡ ἰάσμη, τὸ ἴον, οἱ ἀστέρες, ἡ νύξ, οὗ

μόνον ὁ ἀπολέσῃσι τὸ γόητρον αὐτῶν, ὃ ἀστερηθῇσι παντὸς μειδιήματος, ἀλλὰ καὶ πάντῃ διάφορα τῶν ἐκ τῆς διανοίας καὶ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάττου ἐξεληθόντων. Ταῦτὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὴν νεάνιδά. Σχίσαιτε τὸν ἀπὸ τῆς κόρης αὐτῆς λευκώτατον πέπλον, τὸν ἐπὶ τοῦ προτώπου της κατερχόμενον ὅπως μετρίσῃ τὴν φλογέσσαν τοῦ βλέμματος ἀκτίναν, τὸ ῥοδόεν τῆς ἀπαλῆς περσείδος, τὸ γόητρον τοῦ ἀφελοῦς μειδιήματος, τὴν ἐξ ἄπνυτος τοῦ λεπτοῦ σώματος πνέουσιν ἡδυνάθειαν, τοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς ἀνοιγόμενον ἄνθος, πρὸς ἀνατέλλοντα ἀστέρρα, πρὸς ἐνσπρονόμενον ἔνθαλαμνον, πρὸς ἐνανθρωπίζοντα ἄγγελον ἀφικέσκατε ἐκ τοῦ εὐγενοῦς τοῦτου πλάσματος τὴν αἰδῶν, τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην εὐωδίαν, ἣν ἡ τῆς ψυχῆς ἀγνόητις ἐκπέμπει ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τῆς κήτης, καὶ τὸ εἶδωλον τοῦτο συντετριμμένον θὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν σας, ἢ τοῦλάχιστον ἢ λατρεῖα του, οὐχὶ πλέον ἀπαύγασμα τῆς καρδίας, θὰ ἐκπέσῃ ὡς

Al tempo degli Dei falsi e bugiardi.

Ὁ ἔρω· εἶναι τὸ θαῦμα τοῦ ἐξευγενισμοῦ, ἡ ρυστική δύναις ἡ στερεῶς συνέχουσιν τοὺς κοῖκους τῆς μεγάλης κοινωνικῆς ἀλύτῃς, ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ ὁ τελευταῖος σκοπὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Παρὰ τοῖς βροθάρσι καὶ τοῖς ἀγροῖσι ἐνστικτον καὶ αἰσθήσεις διέπουν ἡ μικρόν τι πλέον. Ἡ δὲ αἰδῶς περρέχει τῷ ἔρωτι τὴν τῆς φαντασίας ἀρωγὴν, καὶ περιβάλλει αὐτὸν διὰ θελητικοῦ καὶ ζωηφόρου γόητρον. Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ παραδείγματος μάλλον ἢ διὰ τοῦ λόγου ἀ. διδάσκει λίαν πρωτίμως τὰς θυγατέρας αὐτῆς τὴν ἀρετὴν τῆς αἰδοῦς καὶ διὰ τῆς εὐπρεπειας καὶ κοσμιότητος τῆς τε περιβολῆς καὶ συμπεριφορᾶς, καὶ διὰ τῆς εὐσταθοῦς πλὴν περιττικέπου διαγωγῆς, καὶ διὰ τῆς σεμνότητος τοῦ τε βλέμματος καὶ μειδιήματος καὶ διὰ τῆς ἀφελείας τοῦ λόγου, καὶ διὰ τοῦ εὐτχήμου τρόπου ἀ. χρησιμεύου ἀδιάλειπτον ὑπόδειγμα πρὸς τὴν κόρην της, ἵνα αὕτη, οὕτως εἰπεῖν, ἀ-

κουσίως πιστὸν αὐτῆς ἀποβῇ ἀπεικόνισμα.

Γυνὴ εὐαίσθητος καὶ ἀσφόδρον μεγάλως βασιανίζεται ἀναλογιζομένη ὅτι ἐνώπιον ἀνδρὸς, παρ' οὗ ἀγάπην καὶ σοφγὴν περιμένει, ἔπραξέ τι ἄρρον καὶ ἀπρεπές, ἔνεκεν τοῦ ὁποίου κρίνει ὅτι θὰ ἐρυθρίῃ. Ἐλαφρά τις ἀττασία, ἀπερισκέψια τις, μικρὰ περεκτροπή, μηδαιμόν τι ἐπὶ τέλους ἐξαρκοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἵνα ἐλαττώσῃσι τὸ φίλτρον ἀνδρὸς, ὅστις προσέρχεται τῇ νεάνιδι, μετὸν πρῶτον τοῦ ἔρωτος παλμὸν, ποθῶν ψυχὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον ἀνδρὸς τείνοντος αὐτῇ τὴν χεῖρα, ὡς πρὸς τρυφερόν τῆς ἀνοίξεως ἄνθος εἰς τὴν πρῶτην τῆς πρωίας δρότον ἀνοιχθὲν, καὶ ἀπ' ἐναντίας ἐννοοῦντος ὅτι τὸ ἄθος ἐκεῖνο εἶχε βιβροβόληται καὶ ἐτρέφετο οὐχὶ διὰ τῆς οὐρανίας δρότου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἰλῆος τοῦ τέλματος. Ἐσπέρη τις ἢ καὶ στιγμὴ τις ἐν ἀτέμῳ καὶ ἀναισχύντῳ φαιδρότητι παρελθούσα ἀδρῶς ἀποτίεται ἡ ἔψις τοῦ δυναμένου νὰ ἐπιπλήξῃ αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀσυνέτῳ ἐκείνῃ περεκτροπῇ ἐπὶ πύλῳ θὰ ἐνοχλῇ αὐτήν.

Καθ' ὅσον δ' ἀπορᾷ τὴν ὑπὸ τῆς αἰδοῦς ἐπιπερρμένην ὠφέλειαν, οὐδὲ δύνανται νὰ διαμρισητήτῃ τούτην εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος τοῦ συνοδεύοντος τὸν ἀνθρωπὸν ἐν ὁδῷ βίου ἡρέμου, προσημιδιῶντος, περικαλοῦ. Οὐδὲν τούτης ἀπλούστερον ὡς πρὸς τὸν μηχανισμόν τοῦ αἰσθήματος μακρὰν ἀπλήστων πόθων, ἡ ψυχὴ ἀπέχει πίσης ἐπιθυμίας, ἐν δὲ τῇ ἐσκεμμένη ταύτῃ ἀποχῇ τὸ φίλτρον ἐξαγνίζεται καὶ ἰσχυροποιεῖται. Μακάριον τὸ πλάσμα, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου πρώτη ἡ τοῦ ἱστέως χεῖρ λαμβάνει τὸν λευκὸν πέπλον, ὃν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἀποτίθουσιν ὡς ἱερὸν τῆς κόρης λεψάνον, ἵνα κοσμήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ συζυγικοῦ στεφάνου διδομένου αὐτῇ ὡς βοηθῆτον πύλης ἢν θορραλέως ὑπέστη ψυχὴ ἀγνή κατὰ τῶν ἀκρασιῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ αἵματος.

Ἡ τοῦ Μαδαγάσκρ γυνὴ ἀδιαφοροῦσα τὸν κόσμον ἀποκαλύπτει εἰς τὰ τῶν ἄλ-

λων βλέμματα ὅ,τι ἡμεῖς κρύπτομεν ἐνεκα αἰδοῦς, ἀλλ' ὑπὸ αἰσχύνης θ' ἀπέθνησκεν ἂν τις ἐβλεπε τὸν βραχίονά της. Πρὸ αὐταῖς ἡ τῆς αἰδοῦς ἰδέα δὲν ἐναπόκειται ἐν τῷ σχήματι, ἀλλ' ἐν τῇ ἰδέᾳ, ὁλικὴ τῆς ὁποίας ἔκφρασις εἶναι τὸ μέλις ἐκεῖνο. Μὴ λοιπὸν ἐν τῇ μετρημένῃ τοῦ λόγου σωφροσύνῃ, μὴ ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ ἐπιτετηδευμένῃ περιβολῇ, μὴ ἐν τῇ μεμελετημένῃ τοῦ βλέμματος νοηθεία, μὴ ἐν τῷ περισταλλένῳ μειδιάματι ἢ ἐν ταῖς ἐσκεμμέναις παραλείψεσιν ἔστω ἡ τῆς γυναικὸς αἰδώς. Τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα ἃ μὴ διαψεύδονται ὑπὸ ψυχῆς πονηρῆς ὑποκρινόμενης, ἀλλ' ἔστωσαν ἀκτίς, ἐξάτμυς καὶ ἁρμονία ψυχῆς ἀληθοῦς ἀγνῆς, καὶ ἐὰν ὅχι ἀνεραΐας, ἀδόλου τοῦλάχιστον καὶ ἀσπίλου.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ).

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ.

..... Foul deeds will rise,
Though all the earth overwhelm them, to men 's eyes.

SHAKESPEARE. Hamlet. Act I. Sc. II.

Ἦλκν δεκτικῶν ἐτῶν καὶ πάντοτε ἀπληττος διηγέσεων. Ἐσπέραν τινὰ χειμερινήν, καθ' ἣν ἡ βροχὴ ῥαγδαίᾳ ἐκρόται ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας μας, καὶ ἔπλησσε μετὰ ρυθμικοῦ σχεδὸν πατάγου τὰ κεκλεισμένα παραθυρόφυλλα, ἐκάθησα παρὰ τῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ μεγάλῃ θερμάστρᾳ μετὰ τῶν ἄλλων τῆς οἰκογενείας μου μελῶν, καὶ περεκάλεσα τὸν γηραιὸν πατέρα μου, ἄνδρα πεπαιδευμένον καὶ πολύ-

πειρον νὰ μᾶς διηγηθῇ τι ἔκτακτον καὶ ἐνδιαφέρον. Ὁ ἀγαθὸς γέρον, πρόθυμος πάντοτε, ὁσάκις προέκειτο νὰ πληρώσῃ τὰς παιδικὰς ἡμῶν ἐπιθυμίας, ἔδωξεν ὀλίγον, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ καθαρίσῃ τὴν φωνήν του, συστήσας δ' ἡμῖν προσοχὴν καὶ πᾶσιν διανοήσασθαι ῥητῶς ἀπαγορεύτας ἐπὶ ποιῇ ἀμέσῃ παύσει τῆς ἀφηγήσεως, ἐξιστόρησεν ἡμῖν τὸ ἀκόλουθον συμβάν.

I

Ἐν ψυχρᾷ τινι νυκτὶ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1810, καθ' ἣν ὁ ἄνεμος, ἀπαισίας ὡρὸς ἐνός, ἐφραίνετο ἡ πένθυμος τῆς εἰμυρμένης φωνῆς, ἀγγελλούσης δεινὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἄθροως τετυλιγμένος ἐντὸς πολυπτύχου μακρύου καὶ πλατύχειλον πῖλον φορᾶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διέσχίζε ταχέως μίαν τῶν κεντρικῶν ὁδῶν μικρᾶς ἰταλικῆς πόλεως. Ἰπάρχουσιν ἐνίοτε θήματα τινα, ἅτινα φαίνονται μαρτυροῦντα τὸν σκοπὸν τοῦ βαδίζοντος καὶ τὸ τέμας εἰς τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ καταλήξῃ ἡ πορεία του· ἐνῷ δὲ ὁ ἐσπευσμένος ὁδεύων δυνάτον νὰ βαλῇ πρὸς ἀποπεράτωσιν χρηματικῆς ἐργασίας ἢ πρὸς τήρησιν ἐσωτικῆς ὑποχρέσεως, εὐκόλως δύναται ἐξησκημένον τι ὄμμα νὰ διακρίνῃ πρῶτον τῶν δύο μνησθέντων ἐλαττηρίων κινεῖ τοὺς πόδας του καὶ δριζεῖ τὸ δρομολόγιόν του. Ἰτω· ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει μέρος τι τῆς παλινώδους τοῦ σπεύδοντος προσδοκίας μεταδίδεται εἰς τὴν κυκλοῦσάν αὐτὸν ἀτμοσφαῖραν, καταδεικνύον οὕτω ἐναργέστερον τὸ αἷτιον τῆς σπουδῆς του.

Εἰς λοιπὸν τῶν Λαβάρτερ τοῖτων, οὐκ ἦν φρυγανωμίας, ἀλλὰ τῆς κινήσεως, ἐὰν τυχὸν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνήντα τὸν βαδίζοντα ἄγνωστον, ἤθελε βαθίως κατατάξαι τὸ θῆμά του εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐρωτοσπούδων (ἃς ἐπιτραπὴ ἡμῖν ἐ νοολογισμὸς οὗτος) καὶ ὅα διεβεβαίου ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἐσπευδεν εἰς συνέντευξιν μετ' ἀγαπωμένης γυναικὸς. Πράγματι, ἀποῦ διήλθε δὴν ἡ τρεῖς σταβυποῦς μάλλον ἢ ἥτιον ζοφώδεις—κα-